

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga Suda D. V. kao predsjednika vijeća, mr.sc. M. K. i B. M. kao članova vijeća, te više sudske savjetnice J. J. kao zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja F. V. d.d. iz V., koju zastupa zakonski zastupnik direktor M. H., a njega Odvjetničko društvo K. i dr. iz V., protiv tuženog Hrvatske agencije za nadzor financijskih usluga Republike Hrvatske, klasa: UP/I- 041-02/06-01/19, ur. broj: 326-104/06-7 od 31. kolovoza 2006., radi utvrđivanja nastanka obveze objavljivanja ponude za preuzimanje trgovačkog društva, u nejavnoj sjednici vijeća održanoj dana 18. studenog 2009.,

p r e s u d i o j e

Tužba se odbija.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem određeno je kako slijedi:

I. Utvrđuje se da je za društvo F. V. d.d. V., koje je društvo upisano kod Trgovačkog suda u V. pod MBS: ..., dana 23. prosinca 2002. godine nastala obveza objavljivanja ponude za preuzimanje trgovačkog društva V. d.d., V.

II. Pravna osoba iz točke 1. ovog rješenja, obvezna je ponudu za preuzimanje uputiti svim preostalim dioničarima društva V. d.d. koji drže dionice društva s pravom glasa.

III. Sukladno odredbi članka 6. stavka 3. Zakona o preuzimanju dioničkih društava dok ponuditelj ne provede postupak preuzimanja, njegove dionice i dionice osoba koje s njim zajednički djeluju ne daju pravo glasa.

IV. Nalaže se društvu V. d.d., V., da ovo rješenje dostavi dioničarima društva ili omogući dostavu rješenja putem S. d. a. d.d. Z., u roku od 15 dana od dana primitka rješenja.

V. Ovo rješenje objavit će se u „Narodnim novinama“.

Tužitelj osporava zakonitost pobijanog rješenja iz razloga što u pobijanom rješenju nije pravilno primijenjen zakon, što u postupku koji je prethodio pobijanom rješenju tuženo tijelo nije postupilo prema pravilima postupka, te što činjenično stanje nije pravilno utvrđeno. Navodi da mu nikada nije bila namjera stjecanje dionica koje daju više od 25% prava glasa u Skupštini izdavatelja V. d.d. te je sve do obavijesti Hrvatske agencije za nadzor financijskih usluga od 8. ožujka 2006. smatrao daje njegov postotak prava glasova u Skupštini izdavatelja manji od 25%. Iznosi da ni uz osobitu pozornost nije mogao znati stvarno stanje u knjizi dionica jer Uprava izdavatelja V. d.d. nije u vrijeme javno obznanila podatak o broju vlastitih - trezorskih dionica, te da je na službenim web stranicama tuženog tijela naveden podatak da je tužitelj prednik u prosincu 2002., dakle nakon stjecanja, imao u vlasništvu 23,75% dionica s pravom glasa izdavatelja V. d.d. ali nema podataka o broju vlastitih - trezorskih dionica. Iznosi

da s obzirom na popis deset najvećih dioničara proizlazi da u relevantnom razdoblju izdavatelj V. d.d. uopće nije držao vlastite dionice ili je držao vlastite dionice koje su predstavljale manje od 0,42%. Prema financijskom izvješću zaključno s prosincem 2002. broj vlastitih dionica izdavatelja V. d.d. bio je nula. Tužitelj konačno navodi, da ni predlagatelju zakona ni zakonodavcu pri donošenju Zakona o preuzimanju dioničkih društava nije bila ni želja ni namjera natjerati nekog stjecatelja dionica u preuzimanje, već je bio cilj uvesti red u namjeravam preuzimanja bez obzira na postotak dionica.

Tužitelj predlaže da Sud tužbu uvaži i poništi osporeno rješenje.

Tuženo tijelo u odgovoru na tužbu osporava u cijelosti navode iz tužbe te ističe kako je predmetno rješenje utemeljeno na odredbama Zakona o preuzimanju dioničkih društava ("Narodne novine", broj: 84/02, dalje u tekstu: „Zakon“), da su sve činjenice na kojima se isto temelji točne, te da je na tako utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenjeno materijalno pravo. Tužitelj kao jedini razlog zbog kojeg traži poništenje predmetnog rješenja navodi svoju vlastitu pogrešku prilikom izračuna broja vlastitih dionica koje je na dan transakcije, 23. prosinca 2002. godine imao Izdavatelj. Nadalje, tužitelj obrazlaže kako on nije imao poslovni interes preuzeti Izdavatelja budući da mu je namjera investirati i stjecati diverzificirani portfelj vrijednosnih prava, te ističe kako je stručnjak u predmetnoj materiji. Činjenica da tužitelj nije imao poslovni interes za preuzimanje nije relevantna za primjenu odredbe članka 4. stavka 1. Zakona. Upravo kao stručnjak u ovoj materiji, tužitelj je morao znati da će biti obvezan, čim prijeđe prag od 25% od ukupnog broja glasova koje daju dionice Izdavatelja s pravom glasa, o tom stjecanju bez odgode obavijestiti izdavatelja, Agenciju i javnost te objaviti ponudu za preuzimanje pod uvjetima i na način određen zakonom. Dužnost tužitelja kao dioničara Izdavatelja bila je da provjeri količinu vlastitih dionica kod Središnje depozitarne agencije, koja je jedina mjerodavna institucija za davanje podataka o stanju u knjizi dionica nekog izdavatelja. Podaci na koje se tužitelj poziva su podaci iz Javne informacijske knjižnice koji su dobiveni od Izdavatelja, a ne od S. d. a. Uz to, izdavatelji dostavljaju potrebne podatke za određeno tromjesečje, u okviru kojeg se broj vlastitih dionica može neograničeno puta promijeniti. Svaki sudionik tržišta kapitala dužan je poznavati zakon, te se ne može ispričavati nepoznavanjem istog. Jednako tako, tuženik ističe kako je nejasno zbog čega bi se tužbi prilagao izvadak iz nacarta prijedloga zakona, kad nacrt nije pravni temelj za odlučivanje. S druge strane, nije jasno o kojem je nacrtu riječ budući da se u zaglavlju kontradiktorno spominju direktiva Europskog parlamenta i odluka Ustavnog suda RH, nije poznat autor teksta, a komentari ne prate točne zakonske odredbe. Konačno, tuženik ističe da je gospodin M. H. u promatranom periodu bio član Nadzornog odbora Izdavatelja, uz funkciju direktora koju je obnašao u tužitelju, pa je tako osim putem S. d. a., uvijek postojala mogućnost provjere broja vlastitih dionica.

Slijedom navedenog, tuženik ostaje u cijelosti kod donesenog rješenja, te predlaže da se tužba odbije kao neosnovana.

Zainteresirana osoba u ovom upravnom sporu V. d.d iz V., u odgovoru na tužbu navodi da se u cjelosti priklanja tužitelju F. V. d.d. (dalje: F.) kada u tužbi ističe kako njegova namjera nije nikada bila stjecanje dionica izdavatelja V. d.d. (dalje: V.) iznad 25% temeljnog kapitala V. Isto tako vjeruje tužitelju kada tvrdi da je sve do obavijesti Agencije za nadzor financijskih ulaganja od 8. ožujka 2006. godine smatrao daje njegov postotak prava glasova u skupštini V. manji od 25%. To uopće ne bi trebalo biti sporno, s obzirom na činjenicu da su dionice V. od 2002. godine do danas višestruko rasle i da je tužitelj mogao kupiti još neograničen broj dionica. Također u cijelosti podržava tužitelja kada u tužbi obrazlaže svrhu i ciljeve preuzimanja dioničkih društava u smislu Zakona o preuzimanju dioničkih društava ("Narodne

novine", broj: 84/02, 87/02 i 120/02, dalje: Zakon o preuzimanju). V. smatra da se u konkretnom slučaju radi o neznatnoj društvenoj opasnosti do koje nije došlo namjerno i koja se možda može ispraviti sudskom odlukom tako da se tužitelju naloži da višak dionica iznad praga od 25 % otuđi u roku 8 dana, jer nema smisla ni svrhe provoditi postupak preuzimanja sa zakašnjenjem od četiri godine. U to kritično vrijeme stjecanje dionica iznad dozvoljenog praga, 23. prosinca 2002. godine, izdavatelj je bio „Izravni“ član S. d. a. (11. srpnja 2000.), a dionice izdavatelja V. bile su uvrštene u prvu kotaciju V. b. Na stranici 20 Prospekta za uvrštenje izdavatelj svih dionica u pravu kotaciju stoji slijedeće obrazloženje: „Napominje se da se podaci o trezorskim dionicama u knjigovodstvu razlikuju od navedene evidencije SDA. U pogledu knjigovodstvenog stanja upućujemo na revizorsko izvješće za 2002. godinu (bilješka 15 na 35. stranici). Razlike proistječu iz neadekvatnog i nepravovremenog praćenja transakcija po kreditima opisanim u revizorskom izvješću. Jedan dio trezorskih dionica „V.“ d.d. je kupio od prodavatelja, svojih zaposlenika temeljem ugovora o kreditu koji su zaposlenici zaključili s V. b. d.d. i nastavio otplaćivati kredit. Osim toga, u revizorskom izvješću se kao trezorske dionice tretiraju i neotplaćene dionice koje se u knjigovodstvu Izdavatelja vode vanbilančno i za koje prema prodavateljima „V.“ d.d. nema nikakvu obvezu kupnje. Mjerodavna je evidencija S. d. a. po kojoj Izdavatelj ima 6,02% dionica“. U nastavku se prikazuje 10 najvećih dioničara, među kojima i izdavatelj V. sa 6,02% trezorskih dionica. Činjenično stanje izloženo u opisanom financijskom izvješću, izvješću revizora i prospektu za uvrštenje na prvu kotaciju nisu pravno relevantni dokazi da donošenje sudske odluke u ovoj pravnoj stvari, nego da je tužitelj stvarno stekao više dionica od dozvoljenog praga i da je izdavatelj V. u to vrijeme u svemu postupao profesionalno. Uprava izdavatelja V. postupila bi suprotno načelu urednog i savjesnog gospodarstvenika kada ne bi upisala u registar (depozitorij) SDA-e pravni osnov i način stjecanja 6,02% vlastitih dionica.

Tužba nije osnovana.

Ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja Sud nalazi da njime nije povrijeđen zakon na tužiteljevu štetu. Odredbama, naime, članka 4. Zakona o preuzimanju dioničkih društava ("Narodne novine", broj: 84/02) propisano je da, prema stavku 1., osoba koja stekne dionice izdavatelja, kojima, zajedno s dionicama koje već ima, prelazi prag od 25% od ukupnog broja glasova koje daju dionice izdavatelja s pravom glasa obvezna je o stjecanju bez odgode obavijestiti izdavatelja, Komisiju i javnost te objaviti ponudu za preuzimanje, pod uvjetima i na način određen ovim Zakonom. U provedenom postupku utvrđeno je da je tužitelj kao pravni slijednik društva ZIF P. d.d. dana 23. prosinca 2002. temeljem više transakcija zaključenih na V. b. putem brokerskog društva F. v. d.o.o, stekao 156.381 dionica društva V. d.d., što predstavlja 10,77% glasova na glavnoj skupštini istog društva. Nakon tog stjecanja zajedno sa ranije stečenim dionicama društva V. d.d. društvo ZIF P. d.d. kao pravni prednik tužiteljev raspolagalo je sa ukupno 367.088 dionica istog izdavatelja, što je predstavljalo 25,27% glasova u glavnoj skupštini društva V. d.d. Tužiteljevu tvrdnju da nije znao da prelazi 25 % glasova i da nije mogao za to znati Sud ne prihvaća s obzirom na to da je njegova dužnost kao dioničara izdavatelja bila da provjeri količinu vlastitih dionica kod S. d. a. koja je jedina mjerodavna institucija za davanje podataka o stanju u knjizi dionica nekog izdavatelja. Pri tome je neodlučna tužiteljeva tvrdnja da nije imao namjeru preuzeti V. d.d. jer samom činjenicom da je prešao prag od 25% bio je dužan prema odredbama članka 13. stavka 1. navedenog Zakona i obvezan u roku od 30 dana od dana nastanka obveze objavljivanja ponude za preuzimanje, podnijeti Komisiji zahtjev za odobrenje objavljivanja ponude za preuzimanje, ponudu i isprave iz članka 12. ovoga Zakona, a što je propustio učiniti. Kraj takvog stanja stvari tuženo je tijelo bilo ovlašteno pozivom na odredbe članka 32. stavka 7. navedenog Zakona izdati osporeno rješenje.

Trebalo je stoga temeljem članka 42. stavka 2. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine", broj: 53/91, 9/92 i 77/92) tužbu odbiti kao neosnovanu.

U Zagrebu 18. studenog 2009.

Zapisničarka:
J. J., v.r.

Predsjednik vijeća:
D. V., v.r.

PRESUDA SE DOSTAVLJA:

1. Odvjetničko društvo K., H. i U., V.,
2. Hrvatska agencija za nadzor financijskih usluga, Zagreb, Bogovićeva la, sa spisom
3. V. d.d., V.

Za točnost opravka-ovlašteni službenik

I. B.